1

'WE MOETEN HET OVER JE ACHTTIENDE VERJAARDAG HEBBEN.' ALISA'S stem galmde door de grootste van de vijf bibliotheken van Hawthorne House. De twee verdiepingen hoge muren gingen volledig schuil achter boekenkasten, dus we waren omringd door hardcovers en in leer gebonden boekwerken. Veel van de boeken waren van onschatbare waarde en elk was een herinnering aan de man die deze kamer had gebouwd.

Die dit huis had gebouwd.

Die deze dynastie had gebouwd.

Ik kon bijna voor me zien hoe de geest van Tobias Hawthorne toekeek terwijl ik op de mahoniehouten vloer knielde en mijn hand over de planken liet gaan, op zoek naar een afwijkende naad.

Die vond ik niet, dus ik stond op en reageerde op Alisa's mededeling. 'Moet dat echt?' vroeg ik.

'Juridisch gezien?' De formidabele Alisa Ortega keek me aan en trok een wenkbrauw op. 'Ja. Je mag dan wel meerderjarig zijn verklaard, maar in de voorwaarden van je erfenis staat dat…'

'Op mijn achttiende verjaardag verandert er niets,' zei ik terwijl ik de kamer afspeurde en probeerde te bedenken wat ik hierna zou proberen. 'Om de erfenis te krijgen moet ik een jaar in Hawthorne House wonen.'

Ik kende mijn advocaat goed genoeg om te weten dat ze eigenlijk was gekomen om het over de erfenis te hebben. Mijn verjaardag was op achttien oktober. Pas in de eerste week van november zou ik hier een jaar wonen, waardoor ik in één klap de rijkste tiener op aarde zou zijn. Tot die tijd had ik andere dingen aan mijn hoofd.

Ik had een weddenschap te winnen. Een Hawthorne te verslaan.

'Dat kan wel zo zijn…' Zodra Alisa eenmaal een onderwerp had aangesneden, kreeg je haar ongeveer net zo makkelijk van haar spoor als een hogesnelheidstrein. 'Maar nu je bijna jarig bent, is het hoog tijd dat we een aantal zaken bespreken.'

Ik snoof. 'Zesenveertig miljard zaken?'

Alisa keek me geërgerd aan en ik concentreerde me weer op mijn missie. Hawthorne House had talloze geheime gangen. Jameson had met me gewed dat ik niet alle ingangen zou kunnen vinden. Ik keek naar de enorme boomstam die dienstdeed als bureau, haalde mijn mes uit de schede die in mijn laars zat genaaid en zette hem in een spleet in het hout.

Ik had door schade en schande geleerd dat ik maar beter altijd gewapend kon zijn.

'Piekercontrole!' Xander 'Ik ben een levende Rube Goldbergmachine' Hawthorne stak zijn hoofd om de deur van de bibliotheek. 'Avery, op een schaal van een tot tien, hoeveel behoefte heb je momenteel aan afleiding en hoe gehecht ben je aan je wenkbrauwen?'

Jameson was aan de andere kant van de wereld. Grayson had sinds hij naar Harvard was vertrokken niet één keer gebeld. In de afwezigheid van zijn broers zag Xander, mijn zelfbenoemde BHFF – *Best Hawthorne Friend Forever* – het als zijn heilige plicht om mijn humeur op peil te houden.

'Een,' antwoordde ik. 'En tien.'

Xander maakte een buiginkje. 'Adieu.' In een flits was hij weer verdwenen.

Binnen tien minuten zou er zeker weten iets ontploffen. Ik draaide me weer naar Alisa en nam de rest van de kamer in me op: de schijnbaar eindeloze planken, de smeedijzeren wenteltrappen. 'Vertel me gewoon wat je me echt kwam vertellen, Alisa.'

'Ja, Lee-Lee.' De stem die vanaf de gang klonk was diep en stroperig en had een lijzig accent. 'Vertel het ons.' Nash Hawthorne verscheen in de deuropening. De punt van zijn eeuwige cowboyhoed stond naar beneden.

'Nash.' Alisa's maatpak leek opeens meer op een harnas. 'Dit zijn jouw zaken niet.'

Nash leunde tegen de deurpost en sloeg zijn rechtervoet ontspannen over zijn linkerenkel. 'Als die meid zegt dat ik moet vertrekken, dan vertrek ik.' Nash vertrouwde Alisa niet met mij. Al maanden niet.

'Ik red me wel, Nash,' zei ik tegen hem. 'Je kunt gaan.'

'Dat kan ik zeker.' Nash maakte geen aanstalten om te vertrekken. Hij was de oudste van de vier Hawthorne-broers en was gewend een oogje in het zeil te houden op de andere drie. Sinds afgelopen jaar lette hij ook op mij. En hij en mijn zus waren al maanden aan het 'niet-daten'.

'Ik dacht dat het vanavond "niet-date-avond" was?' vroeg ik. 'Oftewel: moet jij niet ergens anders zijn?'

Nash zette zijn cowboyhoed af en keek me kalm aan. Toen hij zich omdraaide en de kamer uit slenterde zei hij: 'Ik durf om een doos donuts te wedden dat ze met je wil praten over een eventuele trust.'

Zodra Nash buiten gehoorsafstand was draaide ik me weer naar Alisa. 'Een trust?'

'Ik wil gewoon dat je weet wat je opties zijn.' Alisa hield zich met een advocaatachtig gemak op de vlakte. 'Ik zal een dossier voor je samenstellen, zodat je er eens rustig naar kunt kijken. Goed, nu we het toch over je verjaardag hebben, kunnen we gelijk je verjaardagsfeest bespreken.'

'Geen feest,' zei ik direct. Ik zat echt niet te wachten op een voorpaginanieuwswaardige trending-topicverjaardag.

‘Heb je een favoriete band? Of een favoriete zanger of zangeres? Er moet entertainment zijn.’

Onwillekeurig kneep ik mijn ogen tot spleetjes. ‘Geen feest, Alisa.’

‘Moet ik nog mensen voor je op de gastenlijst zetten?’ Alisa had het niet over mensen die ik kende. Ze had het over beroemdheden, miljardairs, socialites, leden van koninklijke families…

‘Nee,’ zei ik, ‘want er komt geen feest.’

‘Bedenk eens hoe het zou overkomen als…’ begon Alisa, maar ik negeerde haar. Ik wist wat ze ging zeggen. Dat zei ze namelijk al bijna elf maanden. *Iedereen is dol op een goed Assepoester-verhaal.*

Nou, deze Assepoester had een weddenschap te winnen. Ik bestudeerde de smeedijzeren trappen. Drie daarvan draaiden met de klok mee. Maar de vierde… Ik liep de trap op naar de eerste verdieping. Daar streek ik met mijn hand langs de onderkant van de boekenplanken recht tegenover me. *Een hendel.* Toen ik aan de hendel trok schoof de complete gekromde boekenkast naar achteren.

Nummer twaalf. Ik glimlachte duivels. *Ik win, Jameson Winchester Hawthorne.*

‘Geen feest,’ riep ik van boven opnieuw naar Alisa. En toen verdween ik in de muur.

2

ROND BEDTIJD KROOP IK TUSSEN MIJN KOELE, GLADDE LAKENS VAN Egyptisch katoen. Terwijl ik wachtte op Jamesons telefoontje dwaalde mijn hand naar mijn nachtkastje en pakte een bronzen speldje in de vorm van een sleutel.

'Kies een hand.' Jameson houdt twee vuisten omhoog. Als ik op zijn rechterhand tik strekt hij zijn vingers en toont me zijn lege hand. Ik probeer zijn linkerhand; ook leeg. Dan balt hij mijn vingers tot een vuist. Als ik mijn hand weer ontspan ligt het speldje in mijn handpalm.

'Jij hebt het sleutelraadsel sneller opgelost dan wij allemaal,' helpt Xander me herinneren. 'Dit werd hoog tijd!'

'Sorry, meid,' zegt Nash. 'Je bent hier al zes maanden. Je bent nu een van ons.'

Grayson zegt niets, maar als ik de sleutel onhandig op mijn shirt probeer te spelden en hem laat vallen vangt hij hem voordat hij de grond raakt.

Die herinnering wilde overgaan in een andere – *Grayson, ik, de wijnkelder* – maar daar stak ik een stokje voor. De afgelopen paar maanden had ik mijn eigen afleidingsmethodes ontwikkeld. Ik pakte mijn telefoon, ging naar een crowdfundingsite en zocht op 'medische kosten' en 'huur'. Het Hawthorne-fortuin was pas over zes weken van mij, maar

de creditcard die ik tot die tijd van McNamara, Ortega en Jones mocht gebruiken had praktisch geen limiet.

Anoniem doneren. Die optie vinkte ik keer op keer aan. Toen mijn telefoon eindelijk ging leunde ik achterover en nam op. 'Hallo.'

'Ik ben op zoek naar een anagram voor het woord "nakend".' Jamesons stem leek te gonzen van de energie.

'Ja, vast.' Ik rolde op mijn zij. 'Hoe is Toscane?'

'De geboorteplaats van de Italiaanse Renaissance? De regio met ontelbare kronkelige wegen, heuvels en valleien, waar een ochtendmist zich in de verte uitstrekt over het landschap en de vele goudrode bladeren in de bossen de indruk wekken dat de wereld op een goede manier in brand staat? Dat Toscane?'

'Ja,' mompelde ik. 'Dat Toscane.'

'Ik ken mooiere plekken.'

'Jameson!'

'Waar zal ik je als eerste over vertellen, Erfgename: Siena, Florence of de wijngaarden?'

Ik wilde dat hij me álles vertelde, maar er was een reden dat Jameson het traditionele Hawthorne-tussenjaar gebruikte om de wereld rond te reizen. 'Vertel me over de villa.' *Heb je iets gevonden?*

'Jouw Toscaanse villa is gebouwd in de zeventiende eeuw. De boerderij, die meer op een kasteel lijkt, is omringd door meer dan veertig hectare olijfbomen. Er is een zwembad, een houtgestookte pizzaoven en een enorme originele stenen open haard.'

Ik zag het allemaal levendig voor me – en niet alleen dankzij mijn map met foto's. 'En lag er iets in de open haard?' Ik hoefde hem niet te vragen of hij die had doorzocht.

'Ja.'

Ik ging rechtop zitten, waardoor mijn haar op mijn rug viel. 'Een aanwijzing?'

‘Waarschijnlijk wel,’ antwoordde Jameson. ‘Maar voor welke puzzel?’

Ik kreeg het gevoel dat ik onder stroom stond. ‘Als je me niet vertelt wat het is maak ik je af, Hawthorne.’

‘Daar kijk ik naar uit,’ antwoordde Jameson. Mijn mondhoeken – de verraders – wilden omhoog krullen. Jameson rook zijn overwinning en gaf antwoord. ‘Er lag een driehoekige spiegel.’

Mijn hersenen sloegen direct op hol. Tobias Hawthorne had zijn kleinzoons opgevoed met puzzels, raadsels en spelletjes. De spiegel was waarschijnlijk een aanwijzing, maar Jameson had gelijk: we konden met geen mogelijkheid weten van welk spel. Het was in elk geval niet waarvoor hij de wereld rondreisde.

‘We ontdekken heus nog wel wat die schijf precies is.’ Jameson leek mijn gedachten te lezen. ‘De wereld is het speelbord, Erfgename. Zolang we met de dobbelsteen blijven gooien, komt het goed.’

Misschien wel, maar dit keer volgden we geen spoor, speelden we niet een van de spellen van Tobias Hawthorne. Dit keer tastten we in het duister in de hoop ergens op een antwoord te stuiten – het antwoord op de vraag waarom een op een munt lijkend schijfje met concentrische cirkels erop een fortuin waard was.

Op de vraag waarom Tobias Hawthornes naamgenoot en enige zoon dat schijfje ergens voor mijn moeder had achtergelaten.

Op de vraag waarom Toby hem voordat hij verdween om verder te gaan met doen alsof hij dood was uit mijn handen had gegrist.

Toby en de schijf waren mijn laatste link met mijn moeder, en de twee waren allebei verdwenen. Het was pijnlijk om daar lang over na te denken. ‘Ik heb vandaag weer een ingang naar de geheime gangen gevonden,’ zei ik plotseling.

‘O ja?’ Jamesons antwoord was het verbale equivalent van een uitgestoken hand aan het begin van een wals. ‘Welke?’

‘Die in de ronde bibliotheek.’

Aan de andere kant van de lijn viel een korte maar onmiskenbare stilte.

Langzaam drong de betekenis van die stilte tot me door. 'Die ken jij niet.' Mijn overwinning smaakte zoet. 'Zal ik je vertellen waar hij zit?' kirde ik.

'Ik vind hem zelf wel als ik terugkom,' mompelde Jameson.

Ik had geen idee wanneer hij zou terugkomen, maar mijn jaar in Hawthorne House zat er bijna op. En dan zou ik vrij zijn. Dan zou ik kunnen gaan en staan waar ik wilde, kunnen doen wat ik wilde – wat dan ook.

'Wat is je volgende bestemming?' vroeg ik. Als ik te lang nadacht over 'wat dan ook' zou ik verzuipen in mijn dromen, in mijn verlangens, in het idee dat we alles konden hebben wat we wilden.

'Santorini,' antwoordde Jameson. 'Maar je hoeft het maar te zeggen, Erfgename, en ik…'

'Ga door. Blijf zoeken.' Mijn stem werd hees. 'Blijf me alles vertellen.'

'Alles?' herhaalde Jameson. Zijn stem was schor en diep en ik moest denken aan de dingen die we nu hadden kunnen doen als ik bij hem was geweest.

Ik rolde op mijn buik. 'Dat anagram dat je zocht? Dat is "danken".'